

Den ærede Konseilspræsident sagde i Gaar i Slutningen af sin Tale, at naar han nu gik derover i den anden Side af Salen, var det ikke paa hans Politik, han var styrtet, han var bleven ramt i Ryggen af et Dolkestød. Ja, vi forstaa alle sammen meget godt, at der menneskelig set er noget uhyre tragisk i denne Skæbne, og vi have ogsaa, som det er blevet sagt, den dybeste Medfølelse dermed. Men jeg maa alligevel protestere imod, at det ikke er Politikken, Konseilspræsidentens Politik, der har spillet Fallit. Se, Ulykkestilfælde kunne ramme os alle. En Mand kan være uheldig og falde paa Gaden og brække sit Ben; men det behøver ikke altid at betyde Livet, det kommer an paa Mandens Konstitution. Et Benbrud kan være en ret uskyldig Ting; men hvis Manden har en Sygdom eller Usundhed i Kroppen, hvis han har Tuberkulose eller er gennemalkoholiseret, eller der er andre Ting i Vejen, kan selv et lille Benbrud være en meget alvorlig Ting og sætte selve Livet i Fare. Et saadant tragisk Ulykkestilfælde, som her er sket, vilde ikke have været saa farligt, som det viser sig at være for det ledende Parti — det er jo selve det ledende Partis Ordfører, der har erkendt, at vi ere inde i et politisk Kaos, det vil sige i fuldstændig Oplosning og Forvirring —, hvis der ikke havde været Betingelser for, at det kunde virke paa den Maade, det virker. Et Parti maa altid være udsat for at svigtes af Enkeltmand, af visse Repræsentanter. Socialdemokratiet har haft den Skæbne. Vi have straks krævet Undersøgelse, vi have været de første til at vise, at der var noget galt og til at kræve Undersøgelse. Vi have lært deraf ikke at dyrke Personerne, vi have lært deraf, at et demokratisk Parti — det lærte vort Parti allerede i 70'erne — hviler paa Medlemmernes eget Selvstyre, men ikke paa Tillid og endnu mindre blind Tillid til en enkelt eller nogle enkelte Personer. Den ærede Konseilspræsident talte om, at han nu faldt for et Dolkestik i Ryggen. Men den højtærede Konseilspræsident optog meget hurtigt ved sin Side den Mand, som var begyndt i dansk Politik med to politiske Snigmord. Han optog meget hurtigt ved sin Side Alberti, som begyndte med at

bore Dolken i Ryggen paa Hørup og dernæst, kort efter, paa Bojsen. Den ærede Konseilspræsident har ladet denne politiske Snigmorder sidde ved sin Side en halv Menneskealder; der er da ogsaa noget af en Nemesis i, at Konseilspræsidenten selv falder for et politisk Snigmord.

Den højtærede Konseilspræsident har ikke altid været saa bange for ganske stille, ganske langsomt at svigte de Folk, der stod ved hans Side. Jeg fik et ganske dybt Indblik i Konseilspræsidentens politiske Karakter i Forsommeren eller i Begyndelsen af 1901. Da stod der indenfor Venstrereformpartiet en Mand, som i mange Henseender var selvskreven til at komme ind i Ministeriet ved hans Side som Justitsminister, naar Venstre endelig sejrede. Han havde mange Betingelser. Han havde meldt sig til Venstre paa en Tid, da det ikke var let for Embedsmænd at slutte sig til Venstre, i Slutningen af 60'erne, da Bønderne vare en virkelig kæmpende Underklasse. I 70'erne havde han været med i Kampen som dette Tings Formand, da Alberti endnu holdt sig tilbage, fordi der var Kamp, og da han endnu var Højremand. Alberti meldte sig først, da Sejren begyndte at vindes; men *den* Mand havde været med, medens Kampen stod. Da indtraadte der et Ulykkestilfælde, som ingen Ting betød, og paa dette rejstes en hæslig chauvinistisk Storm her i Landet. Jeg fulgte den Gang disse Forhandlinger paa meget nært Hold, og jeg havde Lejlighed til daglig at tale derom med vort Partis Formand, som paa det Tidspunkt førte Valgallianceforhandlinger med Reformpartiets Formand, som var den ærede nuværende Konseilspræsident. Da saa jeg, den ærede Konseilspræsident paa et vist Tidspunkt i Aaret 1901 ganske stille — men vi kunde mærke det — svigte den Mand af Frygt for denne hæslige chauvinistiske Storm, ganske stille svigte den Mand, ganske stille bore ham Dolken i Ryggen, lade ham falde; og i Stedet for tog han den dobbelte politiske Snigmorder Alberti til Justitsminister.

Fra det Øjeblik har jeg ikke haft nogen blind Tillid til den højtærede Konseilspræsident, lige saa lidt som jeg havde nogen Tillid til Alberti, fra det Øjeblik han havde begaaet politisk Snigmord over-